ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

YVES BOT

της 18ης Οκτωβρίου 2007 [1]

1. Η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως αφορά την οδηγία 89/552/ΕΟΚ του Συμβουλίου [2], περί τηλεοπτικών δραστηριοτήτων στην κοινή αγορά, η οποία σκοπεί να διασφαλίσει την ελεύθερη κυκλοφορία τηλεοπτικών υπηρεσιών μεταξύ των κρατών μελών.

2. Κατά το άρθρο 3α της οδηγίας, ένα κράτος μέλος μπορεί να αποφασίσει ότι διοργανώσεις οι οποίες θεωρούνται ιδιαιτέρως σημαντικές για την κοινωνία, όπως οι Ολυμπιακοί Αγώνες ή το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου, πρέπει να μεταδίδονται στο έδαφός του από τηλεοπτικό σταθμό ελεύθερης προσβάσεως, του οποίου τις εκπομπές μπορεί να παρακολουθεί μεγάλο τμήμα του πληθυσμού. Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι τα μέτρα τα οποία λαμβάνει προς τούτο ένα κράτος μέλος πρέπει να κοινοποιούνται στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία ελέγχει αν τα μέτρα είναι σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο.

3. Εφόσον η Επιτροπή κρίνει ότι τα μέτρα αυτά είναι σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο τα δημοσιεύει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, η δε δημοσίευση αυτή έχει ως αποτέλεσμα ότι δεσμεύει τα λοιπά κράτη μέλη να υποχρεώσουν σε τήρηση των μέτρων αυτών τους τηλεοπτικούς οργανισμούς που είναι εγκατεστημένοι στο έδαφός τους και εκπέμπουν προς το κράτος μέλος που έλαβε τα ως άνω μέτρα.

4. Με την απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2005, Infront WM κατά Επιτροπής [3], το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κήρυξε παραδεκτή και βάσιμη την προσφυγή που άσκησε η εταιρία Infront WM AG, πρώην KirchMedia WM AG [4], κατά της αποφάσεως που εξέδωσε η Επιτροπή στις 28 Ιουλίου 2000 σύμφωνα με το άρθρο 3α της οδηγίας και με την οποία διαπίστωσε ότι τα μέτρα που κοινοποίησε το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας ήταν σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — Οδηγία της 3ης Οκτωβρίου 1989, για τον συντονισμό ορισμένων νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με την άσκηση τηλεοπτικών δραστηριοτήτων (ΕΕ L 298, σ. 23), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/36/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1997 (ΕΕ L 202, σ. 60, στο εξής: οδηγία).

3 — Τ-33/01 (Συλλογή 2005, σ. II-5897), στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

4 — Στο εξής: Infront.

5. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η απόφαση με την οποία η Επιτροπή διαπίστωσε το συμβατό των μέτρων αυτών με το κοινοτικό δίκαιο συνιστά πράγματι πράξη δεκτική προσφυγής. Έκρινε επίσης ότι η απόφαση αυτή αφορά άμεσα και ατομικά την Infront, της οποίας η δραστηριότητα συνίσταται στην αγορά και μεταπώληση των δικαιωμάτων αναμεταδόσεως αθλητικών διοργανώσεων, καθόσον η Infront ήταν κάτοχος των αποκλειστικών δικαιωμάτων αναμεταδόσεως της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου, το οποίο διοργανώνει η Παγκόσμια Ομοσπονδία Ποδοσφαίρου (FIFA), στα κράτη της ευρωπαϊκής ηπείρου για τα έτη 2002 και 2006 και καθόσον οι διοργανώσεις αυτές καταλέγονται στις εκδηλώσεις μείζονος σημασίας τις οποίες αφορούν τα μέτρα που κοινοποίησε το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας στην Επιτροπή.

6. Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί την κρίση του Πρωτοδικείου περί του ότι η απόφαση την οποία έλαβε η Επιτροπή κατά τη διαδικασία του άρθρου 3α της οδηγίας συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής. Αντιθέτως, αμφισβητεί την κρίση ότι η απόφαση με την οποία διαπιστώθηκε το συμβατό με το κοινοτικό δίκαιο των μέτρων που κοινοποίησε το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας αφορά άμεσα και ατομικά την Infront.

7. Με τις παρούσες προτάσεις θα επισημανθεί ότι το Πρωτοδικείο, κατά την άποψή μου, δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη ως προς την κρίση του περί της ενεργητικής νομιμοποιήσεως της Infront.

I — Το νομικό πλαίσιο

8. Το άρθρο 3α της οδηγίας προστέθηκε με την οδηγία 97/36. Κατά το άρθρο αυτό:

«1. Κάθε κράτος μέλος μπορεί να λαμβάνει μέτρα σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο για να εξασφαλίζει ότι οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί που υπάγονται στη δικαιοδοσία του δεν μεταδίδουν αποκλειστικά εκδηλώσεις οι οποίες θεωρούνται από το εν λόγω κράτος μέλος ως μείζονος σημασίας για την κοινωνία, κατά τρόπον ώστε μια σημαντική μερίδα του κοινού στο εν λόγω κράτος μέλος να εμποδίζεται να παρακολουθήσει τις εκδηλώσεις αυτές μέσω ζωντανής ή αναμεταδιδόμενης κάλυψης [σε απευθείας ή μαγνητοσκοπημένη μετάδοση] σε δωρεάν τηλεοπτικό πρόγραμμα. Σε περίπτωση που πράξει κάτι τέτοιο, το οικείο κράτος μέλος καταρτίζει κατάλογο των εθνικών ή μη εθνικών εκδηλώσεων τις οποίες θεωρεί ως μείζονος σημασίας για την κοινωνία. Πράττει τούτο με σαφή και διαφανή τρόπο, εγκαίρως. Επίσης, το οικείο κράτος μέλος καθορίζει εάν οι εκδηλώσεις αυτές θα πρέπει να είναι διαθέσιμες για ολική ή μερική ζωντανή κάλυψη [να μεταδίδονται απευθείας, στο σύνολό τους ή εν μέρει] ή, όπου είναι αναγκαίο ή σκόπιμο για αντικειμενικούς λόγους δημοσίου συμφέροντος, ολική ή μερική αναμεταδιδόμενη κάλυψη [να μεταδίδονται, στο σύνολό τους ή εν μέρει, σε μαγνητοσκόπηση].

2. Τα κράτη μέλη κοινοποιούν αμέσως στην Επιτροπή τα τυχόν μέτρα που έχουν λάβει ή που πρόκειται να λάβουν δυνάμει της παραγράφου 1. Εντός τριών μηνών από την κοινοποίηση, η Επιτροπή επαληθεύει ότι τα μέτρα

είναι συμβατά με την κοινοτική νομοθεσία και τα γνωστοποιεί στα άλλα κράτη μέλη. Ζητεί τη γνώμη της επιτροπής [επαφών] που έχει συσταθεί σύμφωνα με το άρθρο 23α [και απαρτίζεται από εκπροσώπους των αρμόδιων αρχών των κρατών μελών]. Δημοσιεύει αμέσως τα ληφθέντα μέτρα στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* και άπαξ τουλάχιστον του έτους ενοποιημένο κατάλογο των μέτρων που έχουν ληφθεί από τα κράτη μέλη.

3. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν με κατάλληλα μέσα, στο πλαίσιο της νομοθεσίας τους, ότι οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους δεν ασκούν αποκλειστικά δικαιώματα τα οποία έχουν αποκτήσει μετά την ημερομηνία δημοσίευσης της παρούσας οδηγίας κατά τρόπον ώστε μια σημαντική μερίδα του κοινού σε άλλο κράτος μέλος να εμποδίζεται να παρακολουθήσει εκδηλώσεις οι οποίες έχουν καθοριστεί από το άλλο κράτος μέλος, σύμφωνα με τις προηγούμενες παραγράφους, μέσω ολικής ή μερικής ζωντανής κάλυψης [σε απευθείας, συνολικά ή εν μέρει, μετάδοση] ή, όπου είναι αναγκαίο ή σκόπιμο για αντικειμενικούς λόγους δημοσίου συμφέροντος, ολικής ή μερικής αναμεταδιδόμενης κάλυψης [σε μαγνητοσκοπημένη, συνολικά ή εν μέρει, μετάδοση] σε δωρεάν τηλεοπτικό πρόγραμμα όπως ορίζεται από το εν λόγω άλλο κράτος μέλος σύμφωνα με την παράγραφο 1.»

9. Η έννοια του όρου «ραδιοτηλεοπτικός οργανισμός» ορίζεται στο άρθρο 1, στοιχείο β΄, της οδηγίας ως το «φυσικό ή νομικό πρόσωπο που έχει τη συντακτική ευθύνη για τη σύνθεση των προγραμμάτων τηλεοπτικών εκπομπών κατά την έννοια του στοιχείου α΄ και που τα μεταδίδει ή αναθέτει τη μετάδοσή τους σε τρίτους».

II — Το ιστορικό της διαφοράς

10. Τα παρατιθέμενα στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πραγματικά περιστατικά, τα οποία κρίνονται αναγκαία για την κατανόηση των νομικών ζητημάτων που εγείρει η αίτηση αναιρέσεως την οποία άσκησε η Επιτροπή, είναι τα εξής.

11. Η Infront δραστηριοποιείται στην αγορά, διαχείριση και εμπορία δικαιωμάτων τηλεοπτικής αναμεταδόσεως αθλητικών διοργανώσεων, αποκτώντας συνήθως τα δικαιώματα αυτά από τους διοργανωτές. Μεταπωλεί τα δικαιώματα που απέκτησε κατ' αυτόν τον τρόπο στους τηλεοπτικούς οργανισμούς.

12. Η μητρική εταιρία της Infront της μεταβίβασε τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως των αγώνων της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA στα κράτη της Ευρώπης, πλην της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, καθώς και στη Δημοκρατία της Ρωσίας, στις λοιπές πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες και στην Τουρκία, δικαιώματα τα οποία η μητρική εταιρία της είχε αγοράσει από τη FIFA έναντι ελάχιστης τιμής 1,4 δισεκατομμυρίων ελβετικών φράγκων [CHF].

13. Το Ηνωμένο Βασίλειο κοινοποίησε στην Επιτροπή, στις 25 Σεπτεμβρίου 1998 και ακολούθως με έγγραφο της 5ης Μαΐου 2000,

τα μέτρα που έλαβε σύμφωνα με το άρθρο 3α, παράγραφος 1, της οδηγίας, τα οποία περιελάμβαναν κατάλογο των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας για την κοινωνία του κράτους αυτού.

14. Με έγγραφο της 14ης Ιουλίου 2000 το οποίο απευθυνόταν στην Επιτροπή, η Infront ισχυρίσθηκε ότι ο κατάλογος που καταρτίσθηκε από το Ηνωμένο Βασίλειο δεν μπορεί να εγκριθεί, καθόσον αντιβαίνει τόσο στο άρθρο 3α της οδηγίας όσο και σε άλλες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου. Η εταιρία διατεινόταν, μεταξύ άλλων, ότι ο οικείος κατάλογος δεν καταρτίσθηκε κατόπιν σαφώς καθορισμένης και διαφανούς διαδικασίας και περιελάμβανε εκδηλώσεις που δεν ήταν μείζονος σημασίας για τη βρετανική κοινωνία, ενώ η διαδικασία διαβουλεύσεων σε εθνικό και κοινοτικό επίπεδο ενείχε σοβαρές πλημμέλειες, κατήγγελλε δε τον αναδρομικό χαρακτήρα της επίμαχης ρυθμίσεως.

15. Στις 28 Ιουλίου 2000, ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως «Εκπαίδευση και πολιτισμός» της Επιτροπής απέστειλε στο Ηνωμένο Βασίλειο έγγραφο, με το οποίο επισήμανε ότι τα μέτρα που κοινοποίησε αυτό το κράτος μέλος και τα οποία αφορούν την τηλεοπτική κάλυψη εκδηλώσεων εθνικού ενδιαφέροντος στο Ηνωμένο Βασίλειο δεν ήγειραν αμφισβήτηση εκ μέρους της Επιτροπής.

16. Με το από 7 Νοεμβρίου 2000 έγγραφο, η Infront επισήμανε στην Επιτροπή ότι πληροφορήθηκε την έγκριση αυτή και κατήγγειλε την προσβολή αυτή του δικαιώματος ιδιοκτησίας.

17. Στις 18 Νοεμβρίου 2000, η Επιτροπή δημοσίευσε τα επίμαχα μέτρα, σύμφωνα με το άρθρο 3α, παράγραφος 2, της οδηγίας. Τα μέτρα αυτά περιλαμβάνουν αποσπάσματα της νομοθεσίας του Ηνωμένου Βασιλείου και τον κατάλογο των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας για την κοινωνία αυτού του κράτους μέλους, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η τελική φάση του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA.

18. Με το από 22 Ιανουαρίου 2001 έγγραφο, η Επιτροπή, απαντώντας στα αιτήματα που υπέβαλε εγγράφως η Infront στις 7 και 22 Δεκεμβρίου 2000, της επισήμανε ότι η διαδικασία ελέγχου των μέτρων που κοινοποίησε το Ηνωμένο Βασίλειο είχε ολοκληρωθεί και ότι ο κατάλογος εκδηλώσεων είχε κριθεί σύμφωνος με το κοινοτικό δίκαιο.

III — Η διαδικασία

19. Στις 12 Φεβρουαρίου 2001, η Infront άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου με αίτημα τη μερική ή συνολική ακύρωση της αποφάσεως που εξέδωσε η Επιτροπή βάσει του άρθρου 3α της οδηγίας και με την οποία έκρινε ότι τα μέτρα που κοινοποίησε το Ηνωμένο Βασίλειο ήταν συμβατά με το κοινοτικό δίκαιο.

20. Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 11 Ιουνίου 2001, η Επιτροπή ήγειρε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής αυτής, δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

21. Το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεξετάσει την ένσταση αυτή απαραδέκτου με την ουσία. Επίσης, επέτρεψε στο Βασίλειο της Δανίας, στη Γαλλική Δημοκρατία και στο Ηνωμένο Βασίλειο, καθώς και στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως να παρέμβουν υπέρ των αιτημάτων της Επιτροπής.

22. Το Βασίλειο της Δανίας παραιτήθηκε από την παρέμβαση αυτή. Το Συμβούλιο δεν κατέθεσε υπόμνημα.

IV — Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

23. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η προσβαλλόμενη πράξη ήταν το έγγραφο της 28ης Ιουλίου 2000, με το οποίο η Επιτροπή γνωστοποίησε στο Ηνωμένο Βασίλειο ότι τα μέτρα που είχε λάβει αυτό το κράτος μέλος βάσει του άρθρου 3α της οδηγίας είναι συμβατά με το κοινοτικό δίκαιο.

24. Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι, κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, τα μέτρα εκείνα των οποίων τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και δύνανται να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική κατάστασή του, τούτο δε ανεξαρτήτως της μορφής των μέτρων αυτών [5].

25. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι των κρατών μελών, καθόσον προβλέπει τη δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα των μέτρων που κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή και καθόσον η δημοσίευση αυτή έχει ως αποτέλεσμα να κινηθεί ο μηχανισμός αμοιβαίας αναγνωρίσεως τον οποίο προβλέπει το άρθρο 3α, παράγραφος 3, της οδηγίας. Το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι η δημοσίευση αυτή παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να πληροφορηθούν τα μέτρα αυτά και να συμμορφωθούν προς τις υποχρεώσεις που υπέχουν από τη διάταξη αυτή [6].

26. Κατά το Πρωτοδικείο, με το άρθρο 3α, παράγραφος 2, της οδηγίας παρέχεται στην Επιτροπή εξουσία λήψεως αποφάσεων, μολονότι η διάταξη αυτή δεν αναφέρει ρητώς ότι το όργανο αυτό εκδίδει «απόφαση» [7].

5 — Σκέψη 89.
6 — Σκέψεις 94 και 95.
7 — Σκέψη 107.

27. Το Πρωτοδικείο εξέτασε στη συνέχεια την ενεργητική νομιμοποίηση της Infront. Έκρινε ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο αφορά άμεσα και ατομικά την εν λόγω εταιρία για τους ακόλουθους λόγους.

Α — *Επί του αν η προσβαλλόμενη πράξη αφορά άμεσα την Infront*

28. Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε καταρχάς ότι, κατά πάγια νομολογία, για να αφορά άμεσα έναν ιδιώτη, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, η επίμαχη κοινοτική πράξη πρέπει να έχει άμεσες συνέπειες επί της νομικής καταστάσεως του ενδιαφερομένου, η δε εφαρμογή της να έχει καθαρώς αυτόματο χαρακτήρα και να απορρέει αποκλειστικώς από την κοινοτική ρύθμιση, χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλομένων κανόνων [8].

29. Στη συνέχεια το Πρωτοδικείο εξέτασε αν, κατά την νομολογία αυτή, η προσβαλλόμενη πράξη αφορά άμεσα την Infront στις δύο περιπτώσεις που αυτή προέβαλε με την προσφυγή της, δηλαδή, πρώτον, στην περίπτωση κατά την οποία η εταιρία θα πωλούσε τα δικαιώματα τηλεοπτικής αναμεταδόσεως των αγώνων της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου της FIFA, των οποίων είναι κάτοχος για τα έτη 2002 και 2006, με σκοπό την αναμετάδοση των αγώνων στο Ηνωμένο Βασίλειο, σε τηλεοπτικό οργανισμό που εμπίπτει στη δικαιοδοσία αυτού του κράτους μέλους και, δεύτερον, στην περίπτωση κατά την οποία η εταιρία θα επιδίωκε να μεταβιβάσει τα δικαιώματα αυτά σε οργανισμό εγκατεστημένο σε άλλο κράτος μέλος.

30. Όσον αφορά την πρώτη περίπτωση, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν αφορούσε άμεσα την Infront, καθόσον η εκ μέρους της Επιτροπής έγκριση των μέτρων που κοινοποίησε το Ηνωμένο Βασίλειο δεν επηρεάζει την εφαρμογή τους στο κράτος μέλος αυτό [9].

31. Το Πρωτοδικείο επισήμανε συναφώς ότι τα μέτρα τέθηκαν σε ισχύ στο κράτος μέλος αυτό πριν από την κοινοποίησή τους στην Επιτροπή και, επομένως, ήταν δυνατό να έχουν ήδη παραγάγει έννομα αποτελέσματα εντός του εν λόγω κράτους μέλους πριν από την κοινοποίηση αυτή. Το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι, με το προσβαλλόμενο έγγραφο, η Επιτροπή δεν μπορούσε να χορηγήσει στο Ηνωμένο Βασίλειο εκ των προτέρων έγκριση για τη λήψη των μέτρων αυτών ούτε να εγκρίνει την αναδρομική διατήρηση σε ισχύ των μέτρων, αλλά απλώς παρέσχε στο κράτος μέλος αυτό τη δυνατότητα να επωφεληθεί της αμοιβαίας αναγνωρίσεως των μέτρων από τα λοιπά κράτη μέλη [10].

32. Όσον αφορά τη δεύτερη περίπτωση, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι κράτος μέλος διαφορετικό του Ηνωμένου Βασιλείου, στο

8 — Σκέψη 130.

9 — Σκέψη 133.

10 — Σκέψεις 134 και 135.

οποίο είναι εγκατεστημένος ο τηλεοπτικός οργανισμός που απέκτησε τα δικαιώματα αναμεταδόσεως που είχε η Infront, είναι υποχρεωμένο να ελέγξει αν ο οργανισμός αυτός συμμορφώνεται προς τα μέτρα που ενέκρινε η Επιτροπή, η δε υποχρέωση αυτή απορρέει από το προσβαλλόμενο έγγραφο, το οποίο εγκρίνει ex nunc τα μέτρα αυτά, με σκοπό την αμοιβαία αναγνώρισή τους από τα λοιπά κράτη μέλη [11].

33. Λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει αυτής στην οποία εξέδωσε την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2000, Τ-69/99, DSTV κατά Επιτροπής [12], την οποία επικαλέσθηκε η Επιτροπή, καθόσον αφορά το άρθρο 2α, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας, με το οποίο προβλέπεται ο εκ των υστέρων έλεγχος του συμβατού με το κοινοτικό δίκαιο των μέτρων που λαμβάνει κράτος μέλος προκειμένου να απαγορεύσει την εντός του εδάφους του μετάδοση εκπομπών προερχόμενων από άλλα κράτη μέλη.

34. Το Πρωτοδικείο επισήμανε επιπροσθέτως ότι με το προσβαλλόμενο έγγραφο, μετά τη δημοσίευση των μέτρων, δεν καταλείπεται στις εθνικές αρχές κανένα περιθώριο εκτιμήσεως ως προς την εκπλήρωση των υποχρεώσεών τους. Συγκεκριμένα, κατά το Πρωτοδικείο «καίτοι οι λεπτομέρειες του ελέγχου στον οποίο οφείλουν να προβαίνουν οι εθνικές αρχές στο πλαίσιο του μηχανισμού αμοιβαίας αναγνωρίσεως καθορίζονται από κάθε κράτος μέλος, στο πλαίσιο της νομοθεσίας του περί μεταφοράς του άρθρου 3α, παράγραφος 3, της οδηγίας, εντούτοις οι εν λόγω αρχές οφείλουν να διασφαλίζουν την τήρηση, εκ μέρους των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία τους, των προϋποθέσεων αναμεταδόσεως των εν λόγω εκδηλώσεων όπως αυτές καθορίστηκαν από το οικείο κράτος μέλος με τα μέτρα που ενέκρινε και δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα η Επιτροπή» [13].

35. Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο εξέτασε το επιχείρημα της Επιτροπής ότι μόνον οι εγκατεστημένοι στο Ηνωμένο Βασίλειο τηλεοπτικοί οργανισμοί έχουν συμφέρον να αγοράσουν από την Infront τα δικαιώματα αναμεταδόσεως της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA.

36. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή υποστήριξε ότι, ακόμα και αν ο εκ μέρους της προκαταρκτικός έλεγχος των κοινοποιηθέντων μέτρων συνεπαγόταν για τα λοιπά κράτη μέλη την υποχρέωση να διασφαλίσουν ότι οι εμπίπτοντες στη δικαιοδοσία τους τηλεοπτικοί οργανισμοί θα τηρήσουν τις υποχρεώσεις τους ως προς τον κατάλογο των μείζονος σημασίας για την κοινωνία εκδηλώσεων, τούτο δεν θα είχε καμία συνέπεια εν προκειμένω. Κατά την Επιτροπή, είναι απίθανο να παραχωρούσε η Infront επί μέρους άδειες εκμεταλλεύσεως των τηλεοπτικών δικαιωμάτων της που αφορούν το Ηνωμένο Βασίλειο σε τηλεοπτικό οργανισμό εγκατεστημένο εκτός Ηνωμένου Βασιλείου, καθόσον τα δικαιώματα αυτά μεταβιβάζονται επί

11 — Σκέψεις 138 έως 143.

12 — Συλλογή 2000, σ. II-4039.

13 — Σκέψη 146.

εθνικής βάσεως. Σε εθνικό επίπεδο, τα έσοδα των τηλεοπτικών οργανισμών προέρχονται από διαφημίσεις των οποίων στόχος είναι το εγχώριο κοινό, από τα τέλη των εθνικών αδειών εκμεταλλεύσεως ή από συνδρομές σε εθνικό επίπεδο για την έναντι αντιτίμου παρακολούθηση τηλεοπ τικών προγραμμάτων. Επομένως, εφόσον οι οργανισμοί αυτοί έχουν συμφέρον να μεταδίδουν εκπομπές στο εγχώριο κοινό, μόνον όσοι απευθύνονται σε μεγάλο μέρος του εθνικού πληθυσμού θα δέχονταν να αγοράσουν, σε ιδιαίτερα υψηλή τιμή, τα δικαιώματα τηλεοπτικής αναμεταδόσεως κάτοχος των οποίων είναι η Infront. Ως εκ τούτου, καθόσον οι δυνητικοί αγοραστές επί μέρους αδειών εκμεταλλεύσεως τέτοιων δικαιωμάτων για το Ηνωμένο Βασίλειο είναι οργανισμοί που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία των βρετανικών αρχών, μόνον τα μέτρα που λαμβάνονται σε εθνικό επίπεδο θα μπορούσαν να αφορούν άμεσα την Infront [14].

37. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι στο Ηνωμένο Βασίλειο η τηλεοπτική αγορά είναι εκ των πλέον ανταγωνιστικών στην Ευρώπη και ότι το 25 % των οργανισμών τηλεοπτικής αναμεταδόσεως που δραστηριοποιούνται στον τομέα αυτό κατέχουν άδεια εκμεταλλεύσεως για το Ηνωμένο Βασίλειο [15].

38. Το Πρωτοδικείο κατέληξε στο εξής συμπέρασμα:

«147 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο μόνον οι εγκατεστημένοι στο Ηνωμένο Βασίλειο ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί έχουν συμφέρον να αγοράσουν από την [Infront] τα δικαιώματα αναμεταδόσεως των αγώνων της τελικής φάσεως του Παγκόσμιου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA, προκειμένου να τους αναμεταδώσουν στο Ηνωμένο Βασίλειο, επιβάλλεται να τονισθεί ότι αν γινόταν δεκτό το επιχείρημα αυτό θα καθίστατο άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας το άρθρο 3α, παράγραφος 3, της οδηγίας. Πράγματι, πρέπει να τονισθεί ότι, κατά τις αιτιολογικές σκέψεις 18 και 19 της οδηγίας 97/36, σκοπός αυτής της διατάξεως είναι να παράσχει στο κοινό τη δυνατότητα ελεύθερης προσβάσεως στην εκ μέρους των κρατών μελών αναμετάδοση εκδηλώσεων θεωρουμένων ως μείζονος σημασίας για την κοινωνία και, βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, να υποχρεώσει τα κράτη μέλη να διασφαλίζουν ότι οι εμπίπτοντες στη δικαιοδοσία τους ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί θα τηρούν τους καταλόγους εκδηλώσεων που έχει καταρτίσει άλλο κράτος μέλος, ώστε να μην αποστερούν από σημαντικό μέρος του κοινού του εν λόγω κράτους τη δυνατότητα παρακολουθήσεως εκδηλώσεων που αυτό το κράτος έχει καθορίσει.

148 Εξάλλου, τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του House of Lords [της 25ης Ιουλίου 2001], R κατά ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 [...], καίτοι αφορούν εκδηλώσεις καθορισθείσες από το Βασίλειο της Δανίας, επιβεβαιώνει την ύπαρξη περιπτώσεων περί εφαρμογής του μηχανισμού αμοιβαίας αναγνωρίσεως που θέσπισε το άρθρο 3α, παράγραφος 3, της οδηγίας. Επίσης, η Επιτροπή,

14 — Σκέψη 120.
15 — Σκέψη 121.

με την 3η έκθεση του 2001 προς το Συμβούλιο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, περί εφαρμογής της οδηγίας (COM/2001/009 τελική), επισημαίνει ότι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί εμπίπτοντες στην δικαιοδοσία του Ηνωμένου Βασιλείου αναμετέδωσαν, τρεις φορές, εκδηλώσεις περιλαμβανόμενες στον κατάλογο του Βασιλείου της Δανίας, κατά τέτοιο τρόπο ώστε σημαντικό τμήμα του δανικού πληθυσμού να μην έχει τη δυνατότητα παρακολουθήσεως αυτών των εκδηλώσεων.

149 Υπό τις περιστάσεις αυτές, παρά τους αθεμελίωτους ισχυρισμούς της Επιτροπής ως προς την ιδιομορφία της ραδιοτηλεοπτικής αγοράς του Ηνωμένου Βασιλείου (βλ., ανωτέρω, σκέψη 121 [της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως]), δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι τα δικαιώματα τηλεοπτικής αναμεταδόσεως εντός αυτού του κράτους μέλους των ποδοσφαιρικών αγώνων της τελικής φάσεως του Παγκόσμιου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA θα τα αγοράσουν οπωσδήποτε ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί εγκατεστημένοι εντός αυτού του κράτους.»

39. Λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο αφορά άμεσα την Infront, καθόσον καθιστά δυνατή την εφαρμογή του μηχανισμού αμοιβαίας αναγνωρίσεως εκ μέρους των λοιπών κρατών μελών των μέτρων που κοινοποίησε το Ηνωμένο Βασίλειο.

Β — *Επί του αν η προσβαλλόμενη πράξη αφορά ατομικά την Infront*

40. Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, καταρχάς, ότι, κατά πάγια νομολογία, πρόσωπα άλλα από τους αποδέκτες μιας αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυρισθούν ότι η απόφαση τα αφορά ατομικά, παρά μόνον αν η απόφαση αυτή τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών τους ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως η οποία τα διακρίνει έναντι κάθε άλλου προσώπου και, ως εκ τούτου, τα εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη.

41. Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι η Infront έχει, για τα έτη 2002 και 2006, τα αποκλειστικά δικαιώματα τηλεοπτικής αναμεταδόσεως των αγώνων της τελικής φάσεως του Παγκόσμιου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA, η οποία περιλαμβάνεται στις μείζονος σημασίας εκδηλώσεις που επέλεξε το Ηνωμένο Βασίλειο και ενέκρινε η Επιτροπή, καθώς και ότι οι τηλεοπτικοί οργανισμοί που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία των λοιπών κρατών μελών είναι υποχρεωμένοι να συνάψουν σύμβαση με την Infront, υπό την ιδιότητά της ως ενδιάμεσου πωλητή των δικαιωμάτων αναμεταδόσεως αυτής της διοργανώσεως, προκειμένου να αποκτήσουν άδεια τηλεοπτικής αναμεταδόσεώς της [16].

42. Το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι με τα μέτρα που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο

16 — Σκέψεις 160 και 161.

επιβάλλονται στους οργανισμούς αυτούς περιορισμοί ως προς τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορούν να αποκτήσουν τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως, έτσι ώστε τα μέτρα αυτά, μολονότι δεν αφορούν ρητώς την Infront, περιορίζουν τη δυνατότητά της να διαθέτει ελεύθερα τα δικαιώματά της [17].

43. Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι η Infront απέκτησε, κατ' αποκλειστικότητα, τα επίμαχα δικαιώματα πριν τεθεί σε ισχύ το άρθρο 3α της οδηγίας και, κατά μείζονα λόγο, πριν από την έκδοση του προσβαλλομένου εγγράφου, οπότε αυτό την αφορά λόγω ειδικού χαρακτηριστικού της [18].

Γ — *Επί της ουσίας*

44. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η προσβαλλόμενη πράξη βαρύνεται με παραβίαση ουσιωδών τύπων, για τον λόγο ότι ελήφθη άνευ διαβουλεύσεως του σώματος των Επιτρόπων, ενώ ο γενικός διευθυντής που το υπέγραψε δεν είχε καμία ειδική εξουσιοδότηση από το σώμα των Επιτρόπων [19].

45. Με το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής η οποία περιλαμβάνεται στο έγγραφο που απευθύνεται στο Ηνωμένο Βασίλειο και απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά, όσον αφορά δε τα δικαστικά έξοδα η Γαλλική Δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο και το Κοινοβούλιο φέρουν τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας τα σχετικά με την παρέμβασή τους, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Infront, πλην των προαναφερθέντων, ενώ οι παρεμβαίνοντες φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

V — Η αίτηση αναιρέσεως

46. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να αποφανθεί επί της προσφυγής που άσκησε η Infront στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση, κρίνοντας την προσφυγή αυτή απαράδεκτη, και να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα της εν λόγω υποθέσεως και της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

47. Η Infront ζητεί κατ' ουσία να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και να καταδικασθεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, ζητεί δε την καταδίκη αυτή ακόμη και αν, ενδεχομένως, κηρυχθεί βάσιμη η αίτηση αναιρέσεως, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, δεδομένου ότι η Επιτροπή ζητεί την μερική μόνο αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

17 — Σκέψεις 162 έως 165.
18 — Σκέψεις 166 και 167.
19 — Σκέψη 177.

48. Η Επιτροπή βάλλει κατά της κρίσεως του Πρωτοδικείου περί του ότι η προσβαλλόμενη πράξη αφορά άμεσα και ατομικά την Infront, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, σύμφωνα με το οποίο κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται να ασκήσει προσφυγή κατά των αποφάσεων οι οποίες, μολονότι εκδόθηκαν ως αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά. Θα εξετάσω διαδοχικά αυτές τις δύο αιτιάσεις.

Α — *Επί της κρίσεως ότι η προσβαλλόμενη πράξη αφορά άμεσα την Infront*

1. Λόγοι αναιρέσεως και επιχειρήματα των διαδίκων

49. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν απέδειξε ότι πληρούνται αμφότερες οι προϋποθέσεις που απαιτούνται κατά τη νομολογία, δηλαδή ότι, αφενός, η επίμαχη πράξη πρέπει να επηρεάζει τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος και, αφετέρου, ότι η εφαρμογή της πρέπει να έχει καθαρά αυτόματο χαρακτήρα.

50. Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν εξήγησε κατά ποίο τρόπο η προσβαλλόμενη πράξη θα επηρέαζε άλλως πως πλην εμμέσως την εμπορική κατάσταση της Infront.

51. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται, επομένως, ότι η πράξη αυτή έχει ως αποτέλεσμα να υποχρεώσει τα κράτη μέλη να επιβάλουν στους τηλεοπτικούς οργανισμούς υποχρεώσεις δυνάμενες να τους αποθαρρύνουν να αγοράσουν τα δικαιώματα αναμεταδόσεως των εκδηλώσεων τις οποίες αφορούν τα κοινοποιηθέντα μέτρα ή να τους αναγκάσουν να αποκτήσουν τα δικαιώματα αυτά σε τιμή χαμηλότερη αυτής που θα δέχονταν να καταβάλουν αν δεν είχαν ληφθεί τα μέτρα αυτά. Μια εταιρία συνδρομητικής τηλεοράσεως μπορεί να παραιτηθεί από την αγορά των δικαιωμάτων αναμεταδόσεως τέτοιων εκδηλώσεων εφόσον αυτές πρέπει να μεταδοθούν και από τηλεοπτικό οργανισμό ελεύθερης προσβάσεως που καλύπτει το 95 % του εδάφους του Ηνωμένου Βασιλείου. Επομένως, υπάρχουν λιγότεροι δυνητικοί αγοραστές των δικαιωμάτων που έχει η Infront και, κατά συνέπεια, η εταιρία αυτή βρίσκεται σε λιγότερο πλεονεκτική εμπορική θέση. Εντούτοις, πρόκειται απλώς για έμμεσες οικονομικές συνέπειες. Η νομική θέση της εταιρίας δεν έχει μεταβληθεί.

52. Επικουρικώς, στην περίπτωση κατά την οποία γίνει δεκτό ότι αρκεί μια πράξη να επηρεάζει την οικονομική θέση του προσφεύγοντος προκειμένου να θεωρηθεί ότι τον αφορά άμεσα, η Επιτροπή προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέθεσε ποιες ήταν πραγματικά οι οικονομικές συνέπειες της προσβαλλομένης πράξεως όσον αφορά έναν ενδιάμεσο πωλητή όπως η Infront. Κατά την αναιρεσείουσα, οι συνέπειες αυτές, στην πραγματικότητα, είναι εντελώς αβέβαιες καθόσον, απ' ό,τι γνωρίζει η Επιτροπή, ουδέποτε υπήρξε τηλεοπτικός οργανισμός εγκατεστημένος σε κράτος μέλος διαφορετικό του Ηνωμένου Βασιλείου και διατεθειμένος να καταβάλει το ποσό που ζητούσε η Infront προκειμένου να αποκτήσει το δικαίωμα αναμεταδόσεως της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της

FIFA στο Ηνωμένο Βασίλειο. Συγκεκριμένα, για να προβεί σε μια τέτοια επένδυση, στο μέτρο που τα έσοδα ενός τηλεοπτικού οργανισμού προέρχονται από διαφημίσεις των οποίων στόχος είναι το εγχώριο κοινό, από τα τέλη των εθνικών αδειών εκμεταλλεύσεως ή από συνδρομές σε εθνικό επίπεδο, ο δυνητικός αγοραστής θα πρέπει να διαθέτει δυνατότητα επαρκώς ευρείας καλύψεως της βρετανικής επικράτειας ή να επιθυμεί να προσαρμόσει τη δραστηριότητά του στον σκοπό αυτό.

53. Επομένως, το Πρωτοδικείο υπέπεσε, κατά την προσφεύγουσα, σε νομική πλάνη, καθόσον δεν επέβαλε στην Infront να αποδείξει τις εν λόγω οικονομικές συνέπειες και καθόσον υποδήλωσε ότι η Επιτροπή δεν δικαιολόγησε τους ισχυρισμούς της περί ιδιομορφίας της τηλεοπτικής αγοράς του Ηνωμένου Βασιλείου. Επίσης, το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι η άποψη αυτή της Επιτροπής καθιστά άνευ ουδεμίας πρακτικής αποτελεσματικότητας το άρθρο 3α, παράγραφος 3, της οδηγίας, υπέπεσε σε πλάνη κατά την ερμηνεία της διατάξεως αυτής, καθόσον η κρίση αυτή συνεπάγεται ότι, για κάθε εκδήλωση που καθορίσθηκε ως μείζονος σημασίας από ένα κράτος μέλος θα πρέπει οπωσδήποτε να υπάρχουν, σε άλλα κράτη μέλη, τηλεοπτικοί οργανισμοί διατεθειμένοι να αγοράσουν τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως της εκδηλώσεως αυτής στο πρώτο κράτος.

54. Όσον αφορά την δεύτερη προϋπόθεση, περί του ότι η εφαρμογή της προσβαλλομένης πράξεως πρέπει να έχει καθαρώς αυτόματο χαρακτήρα και να απορρέει αποκλειστικώς από την κοινοτική ρύθμιση, χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλομένων κανόνων, το Πρωτοδικείο παρέβλεψε τις συνέπειες του άρθρου 3α, παράγραφος 3, της οδηγίας.

55. Βεβαίως, κατά την Επιτροπή, οι εκδηλώσεις και ο τρόπος αναμεταδόσεώς τους, απευθείας ή σε μαγνητοσκόπηση, εν μέρει ή στο σύνολό τους, καθορίζονται από το κοινοποιούν κράτος και, κατά συνέπεια, από την απόφαση με την οποία διαπιστώνεται το συμβατό των μέτρων αυτών με το κοινοτικό δίκαιο. Εντούτοις, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 146 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η απόφαση περί συμβατού δεν στερεί από τις εθνικές αρχές ένα περιθώριο εκτιμήσεως ως προς την εκπλήρωση των υποχρεώσεών τους. Η εκπλήρωση των υποχρεώσεων που καθόρισε το κοινοποιούν κράτος εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη νομοθεσία και από την αντίληψη των αρμόδιων εθνικών αρχών.

56. Η ύπαρξη τέτοιων διαφορών καταδεικνύεται από την υπόθεση TV Danmark 1, στην οποία εκδόθηκαν μια απόφαση του Court of Appeal και μια απόφαση του House of Lords, σχετικά με την εκπλήρωση στο Ηνωμένο Βασίλειο υποχρεώσεων τις οποίες επέβαλε το Βασίλειο της Δανίας και οι οποίες αφορούσαν εκδηλώσεις μείζονος σημασίας για την κοινωνία του δεύτερου κράτους μέλους.

57. Κατά το βρετανικό σύστημα, αρκεί ένας τηλεοπτικός οργανισμός, η πρόσβαση στα προγράμματα του οποίου είναι δωρεάν και ο οποίος καλύπτει την πλειονότητα του πληθυσμού του κοινοποιούντος κράτους

μέλους, να έχει τη δυνατότητα να διεκδικήσει επί ίσοις όροις την αγορά των επίμαχων αποκλειστικών δικαιωμάτων. Κατά το δανικό σύστημα, αντιθέτως, ένας τηλεοπτικός οργανισμός που αγόρασε τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως μπορεί να τα ασκήσει μόνον εφόσον λάβει μέτρα για να διασφαλίσει την αναγκαία κάλυψη μέσω άλλων ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών, εκτός και αν μπορεί να αποδείξει ότι αυτό δεν είναι εύλογα εφικτό.

58. Επομένως, είναι εσφαλμένη η άποψη ότι η εφαρμογή της αποφάσεως που έλαβε η Επιτροπή βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, της οδηγίας είναι καθαρά αυτόματη και απορρέει αποκλειστικά από την κοινοτική ρύθμιση.

59. Η Infront αμφισβητεί την επιχειρηματολογία αυτή και υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι η προσβαλλόμενη πράξη την αφορά άμεσα.

2. Εκτίμηση

60. Όπως υπενθύμισε το Πρωτοδικείο, για να θεωρηθεί ότι αφορά άμεσα έναν ιδιώτη, μια κοινοτική πράξη πρέπει, αφενός, να έχει άμεσες συνέπειες επί της νομικής καταστάσεως του ιδιώτη αυτού και, αφετέρου, η εφαρμογή της να έχει καθαρά αυτόματο χαρακτήρα και να απορρέει αποκλειστικά από την κοινοτική ρύθμιση, χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλομένων κανόνων [20].

61. Η Επιτροπή προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι δεν απέδειξε ότι πληρούται μία εκάστη των δύο αυτών προϋποθέσεων.

62. Όσον αφορά, πρώτον, τις συνέπειες της προσβαλλομένης πράξεως επί της καταστάσεως της Infront, η Επιτροπή ισχυρίζεται κατ' ουσία ότι η πράξη αυτή επιφέρει μόνον έμμεσες οικονομικές συνέπειες ως προς την εταιρία και ότι η νομική κατάστασή της δεν έχει μεταβληθεί. Δεν συμφωνώ με την ανάλυση αυτή για τους ακόλουθους λόγους.

63. Όπως αποφάνθηκε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 165 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα μέτρα που κοινοποίησε το Ηνωμένο Βασίλειο και, κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη πράξη έχουν ως αποτέλεσμα να στερήσουν από την Infront τη δυνατότητά της να διαθέτει ελεύθερα τα δικαιώματα της τηλεοπτικής αναμεταδόσεως της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA για τα έτη 2002 και 2006. Βάσει της πράξεως αυτής, η Infront δεν μπορεί να μεταβιβάσει τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως σε σταθμό συνδρομητικής τηλεοράσεως εγκατεστημένο σε κράτος μέλος διαφορετικό του Ηνωμένου Βασιλείου,

20 — Απόφαση της 5ης Μαΐου 1998, C-386/96 P, Dreyfus κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-2309, σκέψη 43 και παρατιθέμενη νομολογία).

ο οποίος επιθυμεί να αναμεταδώσει τη διοργάνωση αυτή στο εν λόγω κράτος μέλος. Στην Infront επιβάλλεται η υποχρέωση να διασφαλισθεί ότι τα δικαιώματα αυτά θα είναι επίσης διαθέσιμα σε τηλεοπτικό σταθμό ελεύθερης προσβάσεως που καλύπτει μεγάλο μέρος του βρετανικού πληθυσμού.

64. Οι επιπτώσεις της προσβαλλομένης πράξεως στην κατάσταση της Infront δεν περιορίζονται, επομένως, σε μια ζημία καθαρά οικονομικής φύσεως, λόγω μειώσεως της εμπορικής αξίας των δικαιωμάτων της αναμεταδόσεως της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA για τα έτη 2002 και 2006. Υφίσταται επίσης προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας, λόγω περιορισμού του δικαιώματος της εταιρίας να χορηγήσει άδειες αποκλειστικής εμπορικής εκμεταλλεύσεως. Επομένως, ορθώς, κατά τη γνώμη μου, έκρινε το Πρωτοδικείο ότι η προσβαλλόμενη πράξη έχει άμεσες συνέπειες επί της νομικής καταστάσεως της Infront, σύμφωνα με τη νομολογία.

65. Επικουρικώς, η Επιτροπή ισχυρίζεται επίσης ότι, στην πραγματικότητα, η προσβαλλόμενη πράξη δεν είχε συνέπειες ως προς την Infront, καθόσον δεν υπήρχε τηλεοπτικός οργανισμός εγκατεστημένος σε κράτος μέλος διαφορετικό του Ηνωμένου Βασιλείου, ο οποίος θα μπορούσε να αποκτήσει τα δικαιώματα αναμεταδόσεως της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA προκειμένου να τη μεταδώσει στο κράτος αυτό. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως υποδηλώνοντας ότι η Επιτροπή όφειλε να αποδείξει αυτά τα πραγματικά περιστατικά και υπέπεσε, κατά την Επιτροπή, σε νομική πλάνη κατά την εξέταση του περιεχομένου του άρθρου 3α της οδηγίας.

66. Φρονώ ότι αυτό το επιχείρημα της Επιτροπής αφορά περισσότερο το ζήτημα αν η Infront έχει έννομο συμφέρον και όχι την προϋπόθεση περί του ότι η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να αφορά άμεσα την εταιρία αυτή. Συγκεκριμένα, με το επιχείρημα αυτό υποστηρίζεται κατ' ουσία ότι η ακύρωση της πράξεως αυτής δεν θα παρείχε στην Infront κανένα πλεονέκτημα, καθόσον, εν πάση περιπτώσει, δεν υπήρχε εκτός Ηνωμένου Βασιλείου κανείς δυνητικός αγοραστής των δικαιωμάτων αναμεταδόσεως που είχε η εταιρία αυτή.

67. Κατά πάγια νομολογία, εκτός των προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 230 ΕΚ, ένας ιδιώτης που προσβάλλει κοινοτική πράξη πρέπει να έχει έννομο συμφέρον, δηλαδή να έχει συμφέρον από την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως. Αυτό προϋποθέτει ότι η προσφυγή δύναται, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε [21].

68. Βεβαίως, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, ο προσφεύγων φέρει το βάρος αποδείξεως περί του ότι πληρούται και αυτή η προϋπόθεση

21 — Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Σεπτεμβρίου 2004, Τ-310/00, MCI κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. II-3253, σκέψη 44 και παρατιθέμενη νομολογία).

παραδεκτού της προσφυγής του [22]. Η έλλειψη έννομου συμφέροντος αποτελεί επίσης λόγο απαραδέκτου δημοσίας τάξεως [23]. Επιπλέον, η Επιτροπή βάσιμα υποστηρίζει ότι από το άρθρο 3α, παράγραφος 3, της οδηγίας δεν προκύπτει ότι για κάθε εκδήλωση που καθορίζεται ως μείζονος σημασίας από ένα κράτος μέλος θα πρέπει να υπάρχουν οπωσδήποτε, σε άλλα κράτη μέλη, τηλεοπτικοί οργανισμοί δυνάμενοι να αγοράσουν τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως της εκδηλώσεως αυτής στο πρώτο κράτος.

69. Συγκεκριμένα, από το σύστημα που προβλέπει το άρθρο 3α της οδηγίας προκύπτει ότι ένα κράτος μέλος που αποφασίζει να κάνει χρήση της δυνατότητας την οποία του παρέχει η διάταξη αυτή και να καταρτίσει επομένως κατάλογο εκδηλώσεων που πρέπει να μεταδίδονται στην επικράτειά του από τηλεοπτικό δίκτυο ελεύθερης προσβάσεως το οποίο μπορεί να παρακολουθήσει η πλειονότητα του πληθυσμού, πρέπει υποχρεωτικά να κοινοποιήσει τον κατάλογο αυτό στην Επιτροπή, ανεξαρτήτως του αν είναι δυνατό να αγορασθούν τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως των εκδηλώσεων αυτών από τηλεοπτικούς οργανισμούς εγκατεστημένους σε άλλο κράτος μέλος.

70. Εντούτοις, φρονώ ότι το Πρωτοδικείο δεν αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως και ότι υπέπεσε σε πλάνη ως προς την ερμηνεία του άρθρου 3α της οδηγίας.

71. Όσον αφορά το βάρος αποδείξεως, μολονότι, όπως προαναφέρθηκε, το βάρος της αποδείξεως για την ύπαρξη έννομου συμφέροντος το φέρει ο ιδιώτης του οποίου αίτημα είναι η ακύρωση κοινοτικής πράξεως, εν τούτοις η απαίτηση αυτή δεν απαλλάσσει την Επιτροπή, όπως και κάθε διάδικο, από την υποχρέωση να αποδείξει τα πραγματικά στοιχεία που επικαλείται.

72. Εν προκειμένω, η Επιτροπή υποστήριξε, με την ένσταση απαραδέκτου που ήγειρε κατά της προσφυγής της Infront, ότι η τηλεοπτική αγορά στο Ηνωμένο Βασίλειο είναι εκ των πλέον ανταγωνιστικών στην Ευρώπη και ότι το 25 % των τηλεοπτικών οργανισμών διαθέτουν άδεια εκμεταλλεύσεως για το κράτος μέλος αυτό. Βάσει των ισχυρισμών αυτών η Επιτροπή υποστήριξε ότι δεν ήταν ιδιαιτέρως πιθανό να μεταβίβαζε η Infront τα δικαιώματά της τηλεοπτικής αναμεταδόσεως της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA σε τηλεοπτικό οργανισμό εγκατεστημένο εκτός Ηνωμένου Βασιλείου.

73. Φρονώ ότι το Πρωτοδικείο δεν αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως όσον αφορά την ύπαρξη έννομου συμφέροντος αποφαινόμενο ότι οι ισχυρισμοί αυτοί περί ιδιομορφίας της τηλεοπτικής αγοράς στο Ηνωμένο Βασίλειο δεν μπορούσαν να ληφθούν υπόψη, καθόσον ήταν αστήρικτοι.

22 — Διάταξη της 31ης Ιουλίου 1989, 206/89 R, S. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1989, σ. 2841, σκέψη 8).

23 — Προπαρατεθείσα απόφαση MCI κατά Επιτροπής (σκέψη 45).

74. Η Επιτροπή όφειλε κατά μείζονα λόγο να δικαιολογήσει το βάσιμο των ισχυρισμών αυτών, καθόσον η Infront τους αμφισβήτησε και παρέθεσε, ενώπιον του Πρωτοδικείου, τα ονόματα διαφόρων δυνητικών αγοραστών των δικαιωμάτων της αναμεταδόσεως οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη εκτός του Ηνωμένου Βασιλείου.

75. Όσον αφορά, στη συνέχεια, το σημείο εκείνο του σκεπτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως κατά το οποίο το επιχείρημα της Επιτροπής καθιστά άνευ ουδεμίας πρακτικής αποτελεσματικότητας το άρθρο 3α της οδηγίας, φρονώ ότι δεν ενέχει πεπλανημένη ερμηνεία της διατάξεως αυτής.

76. Συγκεκριμένα, το σημείο αυτό του σκεπτικού απαντά στο εκτιθέμενο συνοπτικά στη σκέψη 120 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως επιχείρημα της Επιτροπής ότι, δεδομένου του γεγονότος ότι τα έσοδα των τηλεοπτικών οργανισμών προέρχονται από διαφημίσεις των οποίων στόχος είναι το εγχώριο κοινό, από τα τέλη των εθνικών αδειών εκμεταλλεύσεως ή από συνδρομές σε εθνικό επίπεδο για την έναντι αντιτίμου παρακολούθηση τηλεοπτικών προγραμμάτων, μόνον οργανισμοί που απευθύνονται σε μεγάλο μέρος του εθνικού πληθυσμού και, κατά συνέπεια, είναι εγκατεστημένοι στο Ηνωμένο Βασίλειο θα δέχονταν να αγοράσουν τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως των οποίων κάτοχος είναι η Infront.

77. Υποστηρίζοντας, επομένως, ότι, δεδομένου του ιδιαίτερα υψηλού τιμήματος αγοράς των αποκλειστικών δικαιωμάτων αναμεταδόσεως αθλητικών διοργανώσεων όπως της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA και δεδομένης της προελεύσεως των εσόδων των τηλεοπτικών οργανισμών, μόνον οι οργανισμοί που είναι εγκατεστημένοι εντός του κράτους μέλους που έκανε χρήση της δυνατότητας την οποία παρέχει το άρθρο 3α της οδηγίας μπορούν πραγματικά να αγοράσουν τα δικαιώματα αυτά, η Επιτροπή θέτει εν αμφιβόλω την ουσιαστική χρησιμότητα της διαδικασίας αμοιβαίας αναγνωρίσεως που καθιερώθηκε με τη διάταξη αυτή.

78. Συγκεκριμένα, αν μόνον οι τηλεοπτικοί οργανισμοί που είναι εγκατεστημένοι εντός του κράτους μέλους, το οποίο αποφάσισε ότι συγκεκριμένες αθλητικές διοργανώσεις πρέπει να μεταδίδονται κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να τις παρακολουθεί το σύνολο του κοινού, δύνανται να αποκτήσουν τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως των διοργανώσεων αυτών, τότε καθίσταται άνευ χρησιμότητας η διαδικασία του άρθρου 3, παράγραφος 3, της οδηγίας, η οποία σκοπεί στην τήρηση των μέτρων που έλαβε αυτό το κράτος μέλος εκ μέρους των εγκατεστημένων σε άλλα κράτη μέλη τηλεοπτικών οργανισμών.

79. Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν αποφάνθηκε, όπως διατείνεται η Επιτροπή με την αίτηση αναιρέσεως, ότι, κατά το άρθρο 3α, παράγραφος 3, της οδηγίας, για κάθε εκδήλωση που έχει χαρακτηρισθεί ως μείζονος σημασίας από κράτος μέλος υπάρχουν οπωσδήποτε τηλεοπτικοί οργανισμοί εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη οι οποίοι δύνανται να αγοράσουν τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως της εκδηλώσεως αυτής. Το Πρωτοδικείο απάντησε στο επιχείρημα της Επιτροπής ότι, προκειμένου περί αθλητικών διοργανώσεων όπως αυτών των οποίων τα δικαιώματα τηλεοπτικής αναμεταδόσεως

έχει η Infront, μόνοι δυνητικοί αγοραστές αυτών των αποκλειστικών δικαιωμάτων αναμεταδόσεως είναι οι ημεδαποί τηλεοπτικοί οργανισμοί.

80. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν παρέλειψε να τεκμηριώσει ότι πληρούται η προϋπόθεση περί του ότι η προσβαλλόμενη πράξη όντως επηρεάζει τη νομική κατάσταση της Infront.

81. Δεύτερον, όσον αφορά τη δεύτερη κατά τη νομολογία προϋπόθεση, περί του ότι η εφαρμογή της προσβαλλομένης πράξεως πρέπει να έχει καθαρά αυτόματο χαρακτήρα και να απορρέει αποκλειστικά από την κοινοτική ρύθμιση χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλομένων κανόνων, φρονώ ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη ως προς την κρίση του ότι πληρούται και η προϋπόθεση αυτή.

82. Βεβαίως, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, το άρθρο 3α, παράγραφος 3, της οδηγίας παρέχει στα λοιπά κράτη μέλη περιθώριο εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή των μέτρων που έλαβε ένα κράτος μέλος και δημοσίευσε η Επιτροπή. Πάντως, αυτό το περιθώριο εκτιμήσεως δεν μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω την ενεργητική νομιμοποίηση της Infront.

83. Συγκεκριμένα, κατά τον έλεγχο της προϋποθέσεως αυτής πρέπει να εξετάζεται ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των αποτελεσμάτων ως προς τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος και της κοινοτικής πράξεως της οποίας την ακύρωση ζητεί ο προσφεύγων. Η απαιτούμενη κατά τη νομολογία προϋπόθεση πληρούται όταν τα αποτελέσματα αυτά συνιστούν άμεση συνέπεια της ίδιας της πράξεως. Αυτό συμβαίνει, κατά τη νομολογία, όταν η επίμαχη πράξη επιβάλλει στους αποδέκτες της τα αποτελέσματα αυτά [24], ή ακόμη όταν η δυνατότητα των αποδεκτών της πράξεως αυτής να μη δώσουν συνέχεια σ' αυτήν έτσι ώστε να μην αναπτυχθούν τα αποτελέσματα αυτά είναι καθαρά θεωρητική, καθόσον η βούλησή τους να συναγάγουν συνέπειες σύμφωνες με την πράξη αυτή είναι αδιαμφισβήτητη [25].

84. Εν προκειμένω, ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 146 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν παρέχει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως στους αποδέκτες της, καθόσον τους επιβάλλει να παραγάγουν τα αποτελέσματα ως προς τη νομική κατάσταση της Infront, τα οποία αυτή καταγγέλλει.

85. Συγκεκριμένα, όπως προεκτέθηκε, τα αποτελέσματα αυτά συνίστανται σε περιορισμό της δυνατότητάς της να μεταβιβάσει τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA σε τηλεοπτικό οργανισμό εγκατεστημένο σε άλλο κράτος μέλος εκτός του Ηνωμένου Βασιλείου. Τα αποτελέσματα αυτά συνιστούν άμεση συνέπεια της προσβαλλομένης πράξεως, δεδομένου ότι απορρέουν άμεσα

24 — Προπαρατεθείσα απόφαση Dreyfus κατά Επιτροπής (σκέψη 43 και παρατιθέμενη νομολογία).

25 — Όπ.π. (σκέψη 44 και παρατιθέμενη νομολογία).

από τα μέτρα που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο, με σκοπό να διασφαλισθεί ότι η διοργάνωση αυτή θα μεταδοθεί στο έδαφός του από τηλεοπτικό δίκτυο ελεύθερης προσβάσεως, τα προγράμματα του οποίου έχει τη δυνατότητα να παρακολουθήσει μεγάλο μέρος του πληθυσμού.

86. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, φρονώ ότι η κρίση του Πρωτοδικείου ότι η προσβαλλόμενη πράξη αφορά άμεσα την Infront δεν ενέχει νομική πλάνη και ότι η αίτηση αναιρέσεως που άσκησε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Β — *Επί της κρίσεως ότι η προσβαλλόμενη πράξη αφορά ατομικά την Infront*

1. Λόγοι αναιρέσεως και επιχειρήματα των διαδίκων

87. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η συλλογιστική του Πρωτοδικείου είναι δυσνόητη.

88. Κατά την Επιτροπή, η προσβαλλόμενη πράξη αφορά την Infront μόνον ως προς την αντικειμενική ιδιότητά της ως κατόχου αποκλειστικών δικαιωμάτων η οποία απέκτησε τα δικαιώματα αναμεταδόσεως μιας από τις εκδηλώσεις τις οποίες αφορούν τα βρετανικά μέτρα. Κατά την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο δεν επισήμανε ότι η προσβαλλόμενη πράξη συνιστά, έναντι των κατόχων δικαιωμάτων, δέσμη ατομικών αποφάσεων. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η πράξη αυτή αφορά μόνο τους τηλεοπτικούς οργανισμούς και μόνο σ' αυτούς επιβάλλει υποχρεώσεις. Οι κάτοχοι δικαιωμάτων υφίστανται μόνον οικονομικές συνέπειες, το δε Πρωτοδικείο, σε προηγούμενες υποθέσεις, έχει κρίνει ότι τούτο δεν αποτελεί επαρκές στοιχείο για να εξατομικεύσει έναν ιδιώτη τον οποίο η πράξη αφορά ατομικά [26]. Η Επιτροπή φρονεί συναφώς ότι η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει από αυτές στις οποίες εκδόθηκαν οι αποφάσεις Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής [27], Extramet Industrie κατά Συμβουλίου [28] και Codorniu κατά Συμβουλίου [29], οι οποίες αφορούσαν ειδικές περιπτώσεις.

89. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η περίπτωση της Infront δεν διαφέρει από αυτή των λοιπών κατόχων αποκλειστικών δικαιωμάτων αναμεταδόσεως των διαφόρων εκδηλώσεων που έχει καθορίσει το Ηνωμένο Βασίλειο. Η Infront αντιμετωπίζει ένα συνήθη εμπορικό κίνδυνο, γεγονός που δεν αρκεί για να της παράσχει δικαίωμα προσφυγής.

90. Τέλος, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η Infront μπορούσε να προσβάλει τα βρετανικά

26 — Η Επιτροπή επικαλείται τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Δεκεμβρίου 2000, Τ-113/99, Galileo και Galileo International κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2000, σ. ΙΙ-4141), καθώς και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 2001, Τ-43/98, Emesa Sugar κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2001, σ. ΙΙ-3519).

27 — Απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82 (Συλλογή 1985, σ. 207).

28 — Απόφαση της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89 (Συλλογή 1991, σ. I-2501).

29 — Απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89 (Συλλογή 1994, σ. I-1853).

μέτρα ενώπιον δικαστηρίου του Ηνωμένου Βασιλείου, έτσι ώστε το απαράδεκτο της προσφυγής της ενώπιον του κοινοτικού δικαστηρίου να μη της στερεί το δικαίωμα ασκήσεως ένδικης προσφυγής.

91. Η Infront αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Επιτροπής και υποστηρίζει ότι ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο ότι η προσβαλλόμενη πράξη την αφορά ατομικά.

2. Εκτίμηση

92. Διαφωνώ με την εκτίμηση της Επιτροπής περί ελλείψεως σαφήνειας της συλλογιστικής του Πρωτοδικείου και περί του περιεχομένου της.

93. Ορθώς υπενθύμισε, καταρχάς, το Πρωτοδικείο ότι οι ιδιώτες, πλην των αποδεκτών μιας αποφάσεως, δεν μπορούν να ισχυρισθούν ότι η απόφαση αυτή τους αφορά ατομικά, εκτός και αν αυτή τους θίγει λόγω ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών τους ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως η οποία τους διακρίνει έναντι κάθε άλλου προσώπου και, ως εκ τούτου, τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν των αποδεκτών της αποφάσεως αυτής [30].

94. Υπενθυμίζεται ότι το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε στη συνέχεια ότι η Infront πληροί την προϋπόθεση αυτή, βάσει αναλύσεως η οποία στηρίζεται, κατ' ουσία, στα εξής τρία στοιχεία. Πρώτον, η Infront είναι κάτοχος των αποκλειστικών δικαιωμάτων τηλεοπτικής αναμεταδόσεως της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA για τα έτη 2002 και 2006, διοργανώσεως η οποία περιλαμβάνεται στον κατάλογο των μείζονος σημασίας για την κοινωνία εκδηλώσεων που κατήρτισε το Ηνωμένο Βασίλειο και ενέκρινε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη πράξη. Δεύτερον, η Infront απέκτησε τα δικαιώματα αυτά πριν από την έκδοση της πράξεως αυτής και μάλιστα πριν να τεθεί σε ισχύ το άρθρο 3α της οδηγίας. Τρίτον, η πράξη αυτή, μολονότι δεν αφορά την Infront, περιορίζει τη δυνατότητά της να διαθέτει ελεύθερα τα δικαιώματα αυτά σε τηλεοπτικούς οργανισμούς εγκατεστημένους σε κράτος μέλος διαφορετικό του Ηνωμένου Βασιλείου.

95. Φρονώ ότι η κρίση αυτή του Πρωτοδικείου δεν ενέχει καμία νομική πλάνη.

96. Συγκεκριμένα, από τη νομολογία προκύπτει ότι για να μπορεί να θεωρηθεί ότι μια κοινοτική πράξη αφορά άμεσα έναν ιδιώτη

30 — Προπαρατεθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψη 11).

ο οποίος δεν είναι αποδέκτης της, θα πρέπει ο ιδιώτης να έχει εξατομικευθεί ή να ήταν δυνατό να εξατομικευθεί κατά τον χρόνο εκδόσεως της πράξεως αυτής [31]. Από την ανάλυση του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι η Infront ήταν πράγματι δυνατό να εξατομικευθεί από την Επιτροπή κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης πράξεως, καθόσον η εταιρία αυτή είχε τα αποκλειστικά δικαιώματα τηλεοπτικής αναμεταδόσεως της τελικής φάσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA για τα έτη 2002 και 2006, μιας από τις εκδηλώσεις τις οποίες περιλαμβάνει ο κατάλογος των μέτρων που κοινοποίησε το Ηνωμένο Βασίλειο.

97. Στη συνέχεια, μολονότι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, μια ζημία καθαρά οικονομικής φύσεως δεν αρκεί, καταρχήν, για να παράσχει σε έναν ιδιώτη δικαίωμα προσφυγής ακυρώσεως κοινοτικής πράξεως, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Πρωτοδικείο δεν έκρινε ότι η προβαλλόμενη πράξη αφορά ατομικά την Infront απλώς και μόνον επειδή επέφερε αρνητικές για την εταιρία οικονομικές συνέπειες. Το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, με τη σκέψη 165 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η πράξη αυτή περιόριζε τη δυνατότητα της Infront να μεταβιβάσει ελεύθερα τα αποκλειστικά δικαιώματα αναμεταδόσεως της οικείας διοργανώσεως σε δίκτυο συνδρομητικής τηλεοράσεως εγκατεστημένο εκτός Ηνωμένου Βασιλείου, το οποίο θα επιθυμούσε να αναμεταδώσει τη διοργάνωση αυτή στο εν λόγω κράτος.

98. Δηλαδή, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι η προσβαλλόμενη πράξη θίγει το δικαίωμα ιδιοκτησίας της Infront.

99. Φρονώ ότι το παραδεκτό της προσφυγής της Infront στηρίζεται στην πάγια νομολογία, σύμφωνα με την οποία ένας ιδιώτης μπορεί να αμφισβητήσει τη νομιμότητα κοινοτικής πράξεως εφόσον η πράξη αυτή θίγει τα κεκτημένα προ της εκδόσεώς της δικαιώματα του ιδιώτη αυτού.

100. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο στην προπαρατεθείσα απόφαση Toepfer και Getreide-Import Gesellschaft κατά Επιτροπής, με την οποία δέχθηκε για πρώτη φορά ότι απόφαση απευθυνόμενη σε κράτος μέλος μπορεί να αφορά ατομικά έναν ιδιώτη [32]. Το Δικαστήριο προέκρινε

31 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1965, 106/63 και 107/63, Toepfer και Getreide-Import Gesellschaft κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 101), προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψεις 21, 28 και 31), απόφαση της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-2477, σκέψη 11), και της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψεις 25 έως 30), και αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης ξεπτεμβρίου 1995, T-480/93 και T-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψη 67), και της 17ης Ιανουαρίου 2002, T-47/00, Rica Foods κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-113, σκέψη 41).

32 — Το Δικαστήριο κήρυξε παραδεκτή την προσφυγή που άσκησαν δύο εταιρίες εισαγωγής δημητριακών στη Γερμανία στρεφόμενες κατά της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία επιτράπηκε στο κράτος μέλος αυτό να λάβει αναδρομικής ισχύος μέτρα διασφαλίσεως, βάσει των οποίων απορρίφθηκε η αίτηση για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής την οποία είχαν υποβάλει οι προσφεύγουσες.

επίσης την ίδια λύση με την απόφαση Bock κατά Επιτροπής [33], καθώς και με τις αποφάσεις Agricola commerciale olio κ.λπ. κατά Επιτροπής και Savma κατά Επιτροπής [34].

101. Με την απόφαση CAM κατά ΕΟΚ [35], το Δικαστήριο δέχθηκε επίσης ότι ένας ιδιώτης έχει έννομο συμφέρον όταν το προσβαλλόμενο μέτρο αφορά κατάσταση η οποία εκκρεμούσε κατά τον χρόνο λήψεως του μέτρου και θέτει σε κίνδυνο το όφελος που απορρέει από κεκτημένα δικαιώματα όσον αφορά μελλοντικές εμπορικές πράξεις [36].

102. Τη νομολογία αυτή ακολουθεί και η προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, την οποία επικαλέσθηκε η Επιτροπή και η οποία εκδόθηκε επί υποθέσεως που αφορούσε μια εταιρία ισπανικού δικαίου, τη δικαιούχο από το 1924 του σήματος Gran Cremant de Codorniu που ζητούσε την ακύρωση του άρθρου κανονισμού του Συμβουλίου με το οποίο της απαγορευόταν, μετά την παρέλευση ορισμένου χρονικού διαστήματος, να χρησιμοποιεί την ένδειξη «crémant» [37].

103. Φρονώ ότι η λύση αυτή της νομολογίας μπορεί να εφαρμοσθεί εν προκειμένω, δεδομένου ότι η Infront απέκτησε τα δικαιώματα αναμεταδόσεως του Παγκοσμίου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου της FIFA πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως και μάλιστα,

33 — Απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1971, 62/70 (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 977). Με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο κήρυξε παραδεκτή την προσφυγή που άσκησε εταιρία εισαγωγής τροφίμων στρεφόμενη κατά αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία επιτράπηκε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να αποκλείσει από την κοινοτική μεταχείριση ορισμένα προϊόντα προελεύσεως Κίνας, τα οποία είχαν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στα κράτη της Μπενελούξ, στο μέτρο που η απόφαση αυτή αφορούσε επίσης τις εισαγωγές προϊόντων, για τα οποία οι αιτήσεις για τη χορήγηση άδειας εισαγωγής εκκρεμούσαν ενώπιον της γερμανικής διοικήσεως όταν τέθηκε σε ισχύ η εν λόγω απόφαση. Έτσι, στις 4 Σεπτεμβρίου 1970, η προσφεύγουσα ζήτησε από την αρμόδια γερμανική αρχή να της χορηγηθεί άδεια εισαγωγής για μια παρτίδα κονσέρβες με κινεζικά μανιτάρια, η οποία είχε τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στις Κάτω Χώρες. Στις 11 Σεπτεμβρίου, η αρχή αυτή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι θα απέρριπτε την αίτηση αυτή μόλις η Επιτροπή χορηγήσει τη σχετική έγκριση. Με την από 15 Σεπτεμβρίου 1970 απόφαση, η Επιτροπή επέτρεψε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να αποκλείσει από την κοινοτική μεταχείριση όχι μόνον τις αιτήσεις για τη χορήγηση άδειας εισαγωγής μαύρων μανιταριών προελεύσεως Κίνας οι οποίες θα υποβληθούν στο μέλλον, αλλά και τις εκκρεμείς αιτήσεις για τη χορήγηση άδειας.

34 — Αποφάσεις της 27ης Νοεμβρίου 1984, 232/81 (Συλλογή 1984, σ. 3881), και 264/81 (Συλλογή 1984, σ. 3915). Επρόκειτο για προσφυγές που άσκησαν επιχειρήσεις οι οποίες είχαν υποβάλει προσφορές στα πλαίσια διαγωνισμού με αίτημα την ακύρωση κανονισμού της Επιτροπής περί καταργήσεως προγενέστερου κανονισμού βάσει του οποίου ο ιταλικός οργανισμός παρεμβάσεως είχε θέσει προς πώληση ορισμένη ποσότητα ελαιόλαδου. Το Δικαστήριο επισήμανε ότι, καθόσον οι όροι είχαν καθορισθεί από τους συμβαλλομένους στην πώληση, «οποιαδήποτε παρέμβαση των κοινοτικών οργάνων παρακωλύει [τον ιταλικό οργανισμό παρεμβάσεως] να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του έναντι των αναδειχθέντων με την κλήρωση συμμετεχόντων στον διαγωνισμό αποτελεί κατ' ανάγκη πράξη που τους αφορά άμεσα και ατομικά» [προπαρατεθείσες αποφάσεις Agricola commerciale olio κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψη 11), και Savma κατά Επιτροπής (σκέψη 11)].

35 — Απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 1975, 100/74 (Συλλογή τόμος 1975, σ. 425).

36 — Η υπόθεση αφορούσε εταιρία στην οποία είχε χορηγηθεί, στις 19 Ιουλίου 1974, πιστοποιητικό εξαγωγής για 10 000 τόνους κριθάρι, που ίσχυε έως τις 16 Οκτωβρίου 1974. Βάσει κανονισμού του Συμβουλίου, η ενδεικτική τιμή και η τιμή παρεμβάσεως που ίσχυαν, μεταξύ άλλων, για τα σιτηρά επρόκειτο να αυξηθούν κατά 5 % από τις 7 Οκτωβρίου 1974. Ή Επιτροπή, όμως, με τον από 4 Οκτωβρίου 1974 κανονισμό, όρισε ότι το μέτρο αυτό δεν θα ίσχυε για τα πιστοποιητικά εξαγωγής που είχαν χορηγηθεί πριν από τις 7 Οκτωβρίου, στερώντας κατ' αυτόν τον τρόπο από την προσφεύγουσα το όφελος της προβλεφθείσας από το Συμβούλιο αυξήσεως όσον αφορά τους 3978 τόνους που επρόκειτο να εξαγάγει μεταξύ της 7ης και της 16ης Οκτωβρίου. Το Δικαστήριο δέχθηκε το παραδεκτό της προσφυγής που άσκησε η προσφεύγουσα με αίτημα την ακύρωση του κανονισμού της Επιτροπής. Το Δικαστήριο έκρινε ότι ο κανονισμός αυτός, στερώντας από μια κατηγορία επιχειρήσεων το όφελος από την αύξηση του ποσού της επιστροφής για συγκεκριμένες εξαγωγές, αφορούσε συγκεκριμένους και γνωστούς εξαγωγείς δημητριακών, καθώς και ότι το μέτρο αυτό, μολονότι αποτελούσε μέρος πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα, έθιγε τους εξαγωγείς αυτούς λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως η οποία τους διέκρινε έναντι κάθε άλλου προσώπου.

37 — Βλ., προς στήριξη αυτής της επιχειρηματολογίας, τη διδακτορική διατριβή του Cassia, P., *L'accès des personnes physiques ou morales au juge de la légalité des actes communautaires,* Dalloz, Παρίσι, 2002, σ. 752, σημεία 964 επ.

όπως επισήμανε το Πρωτοδικείο, πριν τεθεί σε ισχύ το άρθρο 3α της οδηγίας, βάσει του οποίου εκδόθηκε η πράξη αυτή.

104. Για τους λόγους αυτούς φρονώ ότι, λαμβανομένης υπόψη της ως άνω νομολογίας, ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο ότι το προσβαλλόμενο έγγραφο αφορά ατομικά την Infront. Η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη και καθόσον αφορά την κρίση αυτή.

Γ — *Επί των δικαστικών εξόδων*

105. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο οποίος, δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού, εφαρμόζεται στην κατ' αναίρεση διαδικασία, και δεδομένου του αιτήματος της Infront, εφόσον το Δικαστήριο δεχθεί την πρότασή μου, η Επιτροπή πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα.

VI — Πρόταση

106. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφασίσει ως εξής:

«1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρει τα δικαστικά έξοδα.»